

6260 LLEI 4/1984, de 9 de març, per la qual es modifica l'article 338 de la Llei d'enjudiciament criminal. («BOE» 62, de 13-3-1984.)

JUAN CARLOS I,

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

El notable increment que han experimentat en els últims temps les peces de convicció intervingudes per l'autoritat judicial, singularment drogues i explosius, i els gravíssims problemes de tot ordre que plantegen als organismes encarregats del seu emmagatzematge i custòdia, posats reiteradament de manifest, fan absolutament necessària la modificació de l'article 338 de la Llei d'enjudiciament criminal, que, sense fer cap classe de distinció, ordena taxativament la conservació dels instruments, armes i efectes de delictes, amb tots els perills que comporta aquesta indiscriminació.

La modificació expressada es concreta en la possibilitat que l'autoritat judicial acordi, amb les audiències prèvies que s'estableixen, la destrucció dels efectes la conservació dels quals porta implícit un perill real o potencial, i s'adverteix que la prevenció especial de deixar mostres suficients i constància expressa en les actuacions de la naturalesa, qualitat, quantitat i valoració, si s'escau, de les peces destruïdes, garanteix en tot cas el bon fi del procés penal, sense detriment de les garanties de l'inculpat.

Article únic.

L'article 338 de la Llei d'enjudiciament criminal queda redactat en els termes següents:

«Els instruments, armes i efectes a què es refereix l'article 334 s'han de segellar, si és possible, i se n'ha d'acordar la retenció, conservació o enviament a l'organisme adequat per al seu dipòsit.

Tanmateix, se'n pot decretar la destrucció, i deixar-ne mostres suficients, quan sigui necessària o convenient per la naturalesa mateixa dels efectes intervinguts o pel perill real o potencial que comporti el seu emmagatzematge o custòdia. Abans de decretar la destrucció, s'ha de donar audiència al Ministeri i al propietari, si és conegut, o a la persona en poder de la qual es van trobar els efectes la destrucció dels quals es pretén.

En tot cas, s'ha d'estendre la diligència oportuna i, si se n'ha acordat la destrucció, ha de quedar constància en les actuacions de la naturalesa, qualitat, quantitat, pes i mesura dels efectes destruïts. Si no hi ha una taxació anterior, també s'ha de deixar constància del seu valor quan sigui impossible fixar-lo després de la destrucció.

Si, per la seva naturalesa, els objectes no es poden conservar en la forma primitiva, el jutge ha de resoldre el que estimi convenient per conservar-los de la millor manera possible i, si són peribles, en pot ordenar la venda amb les garanties que siguin procedents, atenent el seu valor i dipositant-ne l'import a l'efecte de la causa.»

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, 9 de març de 1984.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ